

Arrest

nr. 86 847 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VALCKE loco advocaat Bart STAELENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Jerevan, Armenië. Sinds mei 2010 werkte u in Jerevan als verkoopster in een apotheek. Deze apotheek behoorde tot de keten 'Nataliefarm', waarvan S. A. {...} eigenaar was. Uw directe chef in de apotheek was A. A. {...}. Deze laatste verplichtte u en uw collega om verslavende geneesmiddelen op illegale wijze te verkopen. U deed dit echter niet en in september 2010 werd uw chef hierover ingelicht. Hij was kwaad en zei u dat indien u de verboden medicijnen niet zou verkopen, u zou worden ontslagen. U bleef echter weigeren om dit te doen. Een week later kwamen de illegale activiteiten van de apotheek aan het licht en in november 2010 werd een rechtzaak tegen S. A. {...} opgestart. In november 2010 werd u door de hoofdrechtbank van Jerevan opgeroepen om een verklaring af te leggen. U bent niet

naar de rechtbank gegaan omdat uw chef u meermaals heeft bedreigd. Indien u een verklaring zou afleggen, zou u worden vermoord. Ook werd u telefonisch bedreigd. In januari 2011 werd u ontslagen. Sindsdien leefde u ondergedoken in uw eigen appartement. Uw moeder woonde bij u en zij zorgde dat niemand wist dat u daar nog verbleef. Ook verbleef u voor bepaalde periodes bij tantes van uw moeder. Omdat u niet was opgedaagd bij de rechtbank, kwamen er bij u thuis nog geregeld medewerkers van de rechtbank naar u vragen. Uw moeder antwoordde dan telkens dat u niet meer in Armenië was. Ook uw burens werden omwille van u benaderd. Daarnaast zijn er ook nog personen in opdracht van S. A. {...} bij u thuis geweest om naar u te vragen. Ook kreeg uw moeder telefonische bedreigingen. Omdat u dacht dat uw oversten u nooit met rust zouden laten en u door hen uiteindelijk zou worden vermoord, besloot u uit Armenië te vluchten. Op 19 of 20 januari 2012 bent u vanuit Armenië vertrokken en op 26 januari 2012 bent u in België aangekomen. Op 27 januari 2012 hebt u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw rijbewijs, enkele foto's van u, uw werkboekje, de overlijdensakte van uw vader, een internetdocument en brieven van uw moeder, uw zus en een collega.

B. Motivering

U verklaarde dat u Armenië hebt verlaten omdat u bang was om door S. A. {...} of A. A. {...} vermoord te worden. U mocht van hen immers niet getuigen bij de rechtbank die een rechtzaak tegen S. A. {...} had aangespannen naar aanleiding van verkoop van verboden middelen (CGVS gehoor 20/03/2012 p.13-14). U vreest bij terugkeer naar Armenië dat S. A. {...} u zal vermoorden (CGVS gehoor p.20).

Er werd echter vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

U verklaarde dat u sinds de start van de rechtzaak tegen S. A. {...} in november 2010 door uw chef A.A. {...} met de dood werd bedreigd. A.A. {...} wou immers verhinderen dat u in het kader van de rechtzaak tegen S.A. {...} in de rechtbank zou gaan getuigen (CGVS gehoor p.12-13). Er werd echter opgemerkt dat u weinig informatie kon aanreiken over de voornoemde rechtzaak. Zo kon u niet aangeven op basis van welke gegevens de rechtzaak van start is gegaan (CGVS gehoor p.13) en hoe deze rechtzaak sinds november 2010 verder is verlopen (CGVS gehoor p.14-15). U hebt dan ook sinds uw ontslag in januari 2011 nagelaten om u zich te informeren naar de verdere ontwikkelingen in de betreffende rechtzaak (CGVS gehoor p.15). U gaf hiervoor volgende redenen aan. Zo stelde u dat u in die periode uit Armenië wou vertrekken, dat het u niet interesseerde en dat u, ongeacht of de rechtzaak intussen werd afgesloten, in ieder geval niet door S.A. {...} met rust zou worden gelaten (CGVS gehoor p.15- 16). Echter, geen van voorgaande verklaringen zijn afdoende om uw gebrek aan interesse voor de betreffende rechtzaak te verantwoorden. Immers, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij ernstige en meerdere pogingen onderneemt om zich te informeren naar de meest essentiële aspecten van zijn/haar vervolgingsproblematiek in zijn/haar land van herkomst. De voornoemde rechtzaak wordt door het Commissariaat-Generaal als een belangrijk aspect van uw asielrelaas aanschouwd aangezien de start van de rechtzaak de concrete aanleiding voor uw vervolgingsproblematiek in Armenië vormde. Temeer gezien uw moeder tussen uw ontslag in januari 2011 en uw vertrek in januari 2012 nog haar werk buitenshuis uitoefende en u, zoals u zelf verklaarde, op die manier in de mogelijkheid was om via uw moeder te informeren naar de eventuele ontwikkelingen in de betreffende rechtzaak (CGVS gehoor p.22), kan uw gebrek aan interesse niet aannemelijk worden genoemd. Bovendien hebt u sinds uw aankomst in België eveneens op geen enkele wijze naar de stand van zaken geïnformeerd (CGVS gehoor p.15). U hebt zelfs nagelaten om via uw vriendin, die samen met uw moeder de levering van bepaalde documenten uit Armenië heeft geregeld, enige vragen te stellen over de rechtzaak (CGVS gehoor p.15). Uw verklaringen dat het u niet interesseert, dat u niet naar Armenië wil terugkeren en dat u angst koestert (CGVS gehoor p.15), zijn geen overtuigende redenen om uw desinteresse te verantwoorden. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor zijn/haar leven in zijn/haar land van herkomst, mag immers worden verwacht dat hij/zij meer belangstelling aan de dag legt voor het verdere verloop van de feiten in zijn/haar land. Er dient dan ook te worden geoordeeld dat uw manifeste gebrek aan interesse naar de verdere ontwikkelingen in de rechtzaak die uiteindelijk uw vlucht uit Armenië heeft veroorzaakt, niet enkel de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op ernstige wijze in het gedrang brengt, maar ook de aannemelijkheid van uw relaas.

Bovendien werden nog enkele punten opgemerkt die verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo was u niet op de hoogte of uw collega, die volgens u eveneens in november 2010 een oproepingsbrief van de rechtbank heeft ontvangen, zich uiteindelijk bij de rechtbank heeft aangemeld. Daarnaast wist u ook niet of deze collega ook zoals u door A.A. {...} werd bedreigd (CGVS gehoor p.18). Nochtans bleek uit uw verklaringen dat u nog tot januari 2011 met deze collega in de apotheek hebt samengewerkt. Toen u werd gevraagd waarom u niets wist over de situatie van uw

collega, antwoordde u dat jullie daar niet over hebben gepraat (CGVS gehoor p.18). U voegde hier nog aan toe dat, in geval u wel iets aan uw collega zou hebben gevraagd, zij u toch de waarheid niet zou vertellen (CGVS gehoor p.18). Even later tijdens uw gehoor stelde u nog dat u wel eenmaal vragen aan uw collega hebt gesteld, maar dat u toen geen antwoord hebt gekregen (CGVS gehoor p.21). Verder werd ook nog opgemerkt dat u van geen enkele van uw collega's die bij de keten 'Nataliefarm' zijn tewerkgesteld, kon aangeven of zij getuigenissen voor de rechtbank hebben afgelegd en of zij gelijkaardige problemen als u hebben gekend (CGVS gehoor p.18-19). Dat u sinds november 2010 geen enkele poging hebt ondernomen om bij uw collega's navraag te doen of zij mogelijks met een gelijkaardige vervolgingsproblematiek als u kampten, brengt de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Overigens, dat u nog tot enkele maanden na de start van de rechtzaak tegen S.A. {...} in de apotheek hebt gewerkt en u totaal onwetend bent over de situatie van uw collega(s) wordt, doet eveneens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast door de brief van een ex-collega die u op het Commissariaat-generaal hebt neergelegd. In dit document schrijft uw ex-collega immers dat jullie met de dood werden bedreigd en dat zij na een lange tijd van vervolging het land heeft verlaten. Dat u doorheen uw verklaringen hierover niets hebt aangegeven en dit terwijl u meerdere malen over de situatie van uw (ex-)collega's werd bevraagd, kan niet aannemelijk worden genoemd en brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Verder werd ook nog opgemerkt dat u verklaarde dat u op het moment van uw vertrek uit Armenië op officiële wijze door de rechtbank werd gezocht (CGVS gehoor p.19). Deze verklaring is echter moeilijk te rijmen met het feit dat u bij uw vertrek uit Armenië probleemloos de controlepost op de luchthaven in Jerevan bent gepasseerd (CGVS gehoor p.11). U gaf wel aan dat uw begeleidster uw documenten in uw plaats bij de controle heeft getoond, maar toch bleek het om uw eigen Armeense paspoort te gaan (CGVS gehoor p.11). Toen u hierop werd gewezen, zei u dat u niet wist hoe uw begeleidster dit had gedaan (CGVS gehoor p.20). Het is volgens het Commissariaat-Generaal echter weinig aannemelijk te noemen dat een persoon die door de Armeense autoriteiten op officiële wijze wordt gezocht, probleemloos een controlepost op de luchthaven kan passeren en Armenië via het vliegtuig kan verlaten. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Tot slot moet er ook nog op gewezen worden op het feit dat u de oproepingsbrief van de rechtbank, die u in november 2010 in Armenië hebt ontvangen, tot op heden nog steeds niet op het Commissariaat-Generaal hebt bezorgd. U zei dat u het betreffende document nog in Armenië is en dat u bent vergeten om het bij uw vertrek mee te nemen (CGVS gehoor p.10). Dat u echter op heden dergelijk potentieel belangwekkend stavingstuk van uw relaas nog steeds niet hebt bezorgd, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Immers, u gaf aan dat een vriendin van u op heden contacten met uw moeder in Armenië heeft en op die manier de door u voorgelegde brieven en internetdocument in België heeft bezorgd (CGVS gehoor p.8, 10). Toen u tijdens uw gehoor werd gevraagd waarom het betreffende gerechtelijk document op die wijze niet aan u was geleverd, zei u op vage wijze dat men vergeten was om het op te sturen (CGVS gehoor p.10). Deze weinig overtuigende uitleg is niet afdoende om te verantwoorden dat het betreffende document op heden nog steeds niet werd bezorgd. Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de door u neergelegde brieven van uw moeder en zus betreft, dient opgemerkt te worden dat het om persoonlijke getuigenissen van privépersonen gaat. De bewijskracht van deze documenten is echter zeer gering en kan geenszins opwegen tegen de vaststellingen van ongeloofwaardigheid die eerder werden uiteengezet. Ook uw werkboekje kan niets wijzigen aan de voorgaande besluiten. In dit document staat immers nergens uw tewerkstelling bij de apotheek 'Nataliefarm' genoteerd, waardoor ook dit document niet verder in overweging wordt genomen. De neergelegde foto's van u in een apotheek zijn eveneens geen overtuigende stavingstukken van uw asielrelaas. Wat het internetdocument betreft, moet worden besloten dat ook dit document geen verdere invloed heeft op de voorgaande besluiten. Zo staat in dit document, waarvan overigens de bron ontbreekt, vermeldt dat 'Nataliefarm' zich bezig hield met onder andere de invoer van verdovende middelen. Echter, dit document vormt geen overtuigend objectief bewijsstuk van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Armenië. Ook uw geboorteakte en uw rijbewijs wijzigen niets aan voorgaande besluiten. Deze documenten hebben enkel betrekking op uw persoonlijke identiteitsgegevens en deze worden door mij niet betwijfeld. Tot slot heeft ook overlijdensakte van uw vader geen invloed op de geformuleerde besluiten aangezien dit document geen betrekking heeft op de door u aangehaalde asielproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt het volgende:

"11.1.1.. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat zij geen geloof hecht aan het asielrelaas van de verzoekende partij en bijgevolg geen geloof hecht aan de vrees voor vervolging in Armenie.

Het CGVS stelt in haar beslissing: (citaat bestreden beslissing)

11.1.2. In haar motivering rechtvaardigt het Commissariaat Generaal de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij door te wijzen op het feit dat verzoekende partij desinteresse zou vertonen omtrent de, al dan niet nog lopende, rechtszaak voor de verkoop van verboden middelen. Kan het niet zijn dat, aangezien verzoekende partij bedreigd werd, ze zich niet durfde informeren omtrent de rechtszaak? Verzoekende partij werd echter gedwongen geen verklaring af te leggen. Verzoekende partij wenste dan ook om niks te maken te hebben met dergelijke criminele praktijken en heeft zien dan ook zo koest mogelijk gehouden. Haar bedreigers (-)' beseffen maar al te goed dat verzoekende partij over heel wat criminele zaken op de hoogte is. Verzoekende partij heeft zich dan ook bewust afzijdig gehouden om geen argwaan op te wekken ten opzichte van haar bedreigers opdat zij toch nog bezig met de zaak. Haar bedreigers zouden dan immers kunnen denken dat ze toch nog zou willen getuigen tegen hen. Indien dit het geval zou geweest zijn, dan was het misschien volledig anders afgelopen voor verzoekende partij...

Verzoekende partij meent dan ook dat bovenstaande reden een zeer plausibele redenering is, die verklaart waarom zij zo weinig over de zaak kan vertellen. Het feit dat de verwerende partij dit betwist is gewoonweg onaanvaardbaar. Immers wanneer men vreest voor hun leven, gaat men dit gevaar toch niet opzoeken? Maar dit juist uit de weggaan!

11.1.3. Wat betreft het feit dat verzoekende partij niet genoeg op de hoogte zou zijn omtrent de eventuele problemen van haar collega's heeft de verzoekende het volgende te zeggen:

Ten eerste gaf de verzoekende partij reeds aan dat zij hierover wel een paar keer had geïnformeerd bij haar collega, maar dat deze collega hierop niet geantwoord heeft. Dus verzoekende partij heeft wel geprobeerd zich op de hoogte te stellen van de feiten bij haar collega.

Ten tweede kan het zijn dat haar collega zich wel bezig hield met het maken van verboden middelen en zich hieromtrent, vanzelfsprekend, niet durfde over uit te spreken...

Verder stelt de verwerende partij zelf dat zij wel een brief van haar ex-collega heeft neergelegd, waarin Staat dat die ex-collega lange tijd vervolgd werd. Ten eerste weerlegt dit het argument van de verwerende partij dat verzoekende partij zich niet zou geïnformeerd hebben over mogelijks gelijkaardige vervolgingsproblematiek bij haar collega's. Daarnaast houdt de verwerende partij geen enkele rekening met de relevante inhoud van deze brief, namelijk de doodsb bedreigingen en vervolgingen die lijden tot de vlucht van haar collega. Verzoekende partij zou deze brief niet aangebracht hebben tijdens het asielinterview op het CGVS. Om die reden zou dit dan ook niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partij ging er immers vanuit dat de inhoud van neergelegde documenten gekend zouden zijn door de verwerende partij en dat dergelijke documenten niet meer moesten aangehaald worden:

11.1.4. Verder zijn de vervolgingen afkomstig van een redelijk hoogstaand persoon, namelijk S.A. {...}. Als stuk 3 en 4 worden er internetartikels voorgelegd, waarbij enerzijds de vele bezittingen van S.A. {...} worden uiteengezet en anderzijds de politieke geëngageerdheid van S.A. {...} worden aangetoond. Het betreft dus een persoon die zeer veel macht geniet in Armenie. Het spreekt dan ook voor zich dat dergelijke feiten serieus moeten genomen worden en dat de vrees voor vervolging van verzoekende partij niet zomaar teniet kan gedaan worden door te stellen dat zij geen Interesse zou tonen in de rechtszaak. Hierboven wordt dit trouwens weerlegd.

11.1.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiele motiveringplicht. De materiele motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas. Ongeacht de zogenaamde desinteresse die niet tegen de verzoekende partij kan gebruikt worden waardoor de bewering van de verwerende partij die de beslissing staft niet kopt.

11.1.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.

11.2. Tweede middel

Nieuwe stukken in volle rechtsmacht

11.2.1. Indien de verwerende partij toch nog zou twifelen aan het asielrelaas van de verzoekende partij en aan de gebeurtenissen die geleid hebben tot de vlucht van de verzoekende partij, legt de verzoekende partij nog een zeer relevant nieuw stuk voor die haar asielrelaas bevestigt.

Het betreft de oproepingsbrief dd.15 november 2010 (Stuk 5) die de verzoekende partij ontvangen heeft van de rechtbank, maar waaraan zij geen gevolg mocht geven van haar bedreigers. Zodanig wordt de essentie van het asielrelaas van verzoekende partij bewezen. En is dit stuk een belangrijk gegeven dat sowieso moet onderzocht worden door de verwerende partij.

Dit stuk bevestigt het asielrelaas van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont met dit document aan dat zij wel degelijk moeite gedaan heeft om haar asielrelaas te staven met essentiële bewijzen en dat dit dan ook niet meer kan verweten worden aan verzoekende partij.

De vertaling en de originelen van deze stukken zullen voorgelegd worden tijdens de zitting op vraag van de verwerende partij."

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Inzake het motief over de weinige informatie die verzoekster had over de rechtszaak waarin ze als getuige moest optreden, stelt verzoekster dat het niet onmogelijk is dat zij zich niet durfde informeren omtrent de rechtszaak omdat zij bedreigd en gedwongen werd om geen verklaringen af te leggen. Zij heeft zich dan bewust afzijdig gehouden om geen argwaan op te wekken van haar bedreigers.

Uit nazicht van het administratief dossier en meer bepaald het gehoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeksters problemen

begonnen zijn door de rechtszaak die tegen S.A. was opgestart (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 16). Bijgevolg is deze rechtszaak een wezenlijk aspect van het asielrelaas van verzoekster en mag van haar verwacht worden dat zij hieromtrent gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Wanneer verzoekster echter gevraagd wordt naar de stand van zaken in de rechtszaak moet zij het antwoord schuldig blijven met als verantwoording voor deze onwetendheid dat zij geen informatie gevraagd heeft uit angst (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15). Wanneer haar gevraagd wordt waarom zij, eenmaal in België, niet geïnformeerd heeft naar het verloop van de rechtszaak, stelt verzoekster: *"Het interesseert me niet meer."* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15). Dergelijk flagrant betoon van desinteresse in *het* kernelement van haar asielrelaas dat verzoekster ertoe aangezet heeft haar land van herkomst te verlaten uit vrees voor haar leven, doet terecht ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Dat verzoekster in Armenië bang was om te getuigen tegen haar bedreigers en dat zij zich daarom afzijdig opstelde, doet niets af aan de vaststelling dat verzoekster onaannemelijk weinig concrete informatie kon geven over de rechtszaak. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat zij ernstige en meerdere pogingen onderneemt om zich te informeren naar de meest essentiële aspecten van de reden waarom zij haar land is moeten ontvluchten. De Raad stelt vast dat verzoekster zelfs nadat zij uit Armenië gevlucht was, geen enkele poging heeft ondernomen om informatie in te winnen over de stand van de rechtszaak.

2.5. Waar verzoekster inzake het motief waarin wordt vastgesteld dat zij niet genoeg op de hoogte zou zijn over de eventuele problemen van haar collega's, stelt dat zij zich wel degelijk heeft geïnformeerd bij haar collega, maar dat haar collega niet geantwoord heeft en dat deze zich wel bezighield met het maken van verboden middelen en daar dus niet over durfde spreken, wijst de Raad er vooreerst op dat het vasthouden aan een welbepaalde versie van de feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Immers blijkt dat verzoekster initieel verklaarde dat zij haar collega niets heeft gevraagd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 18) om even later in tegenstrijd hiermee te verklaren dat zij haar collega één keer bevraagd heeft doch geen antwoord kreeg (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 21). Voorts wijst de Raad erop dat het argument dat haar collega niets heeft willen zeggen, niet verklaart waarom verzoekster niet bij andere collega's met een mogelijke gelijkaardige vervolgingsproblematiek om informatie heeft gevraagd. Verzoekster verklaarde immers dat alle werknemers opgeroepen werden (Gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, strookt de onwetendheid van verzoekster over de mogelijke vervolgingsproblematiek bij haar collega's geenszins met de brief van een collega die zij heeft neergelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en waarin deze getuigt van bedreigingen en het feit dat ook zij het land heeft moeten verlaten. Het gegeven dat verzoekster, hoewel verschillende keren bevraagd naar de situatie van haar (ex-)collega's hierover niets heeft aangegeven tijdens haar gehoor en zelfs expliciet stelde dat zij niet op de hoogte is of andere werknemers gelijkaardige problemen hadden als zijzelf (administratief dossier, gehoorverslag CGVS stuk 4, p. 19), dit terwijl zij terzelfdertijd een schrijven van een (ex-) collega neerlegt die getuigt van dezelfde problematiek, doet ernstig afbreuk aan de waarachtigheid van verzoeksters asielrelaas.

Inzake de brief van haar ex-collega stelt verzoekster dat dit aantoonst dat zij zich wel degelijk heeft geïnformeerd bij haar collega's en dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met de relevante informatie in deze brief. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger. De vaststelling dat verzoekster doorheen haar gehoor stelt niet op de hoogte te zijn van de situatie van haar (ex-)collega's, dit terwijl zij terzelfdertijd voormelde brief neerlegt, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.6. Waar verzoekster verwijst naar stuk 3 en 4 bij haar verzoekschrift om aan te tonen dat de feiten serieus moeten genomen worden, stelt de Raad vast dat stuk 3 een print-out is van een tekst gepost door een anoniem forumlid, waarvan de objectiviteit en de correctheid niet kan gestaafd worden. Stuk 4 betreft een internetartikel over de politieke activiteit van S.A. {...}. De Raad wijst erop dat uit deze stukken niet meer kan afgeleid worden dan dat S.A. {...} bedrijven bezit, en dat S.A. {...} politiek betrokken is. Deze stukken kunnen de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht plaatsen.

2.7. Waar verzoekster stelt dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken van haar haar relaas, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt, herhaalt de Raad dat de bewijslast rust op de asielzoeker, die aan de hand van geloofwaardige verklaringen zijn asielrelaas dient aannemelijk te maken.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel voert verzoekster aan dat zij de oproepingsbrief van 15 november 2010 die zij van de rechtbank heeft ontvangen, thans bijbrengt bij haar verzoekschrift. Zij stelt dat dit stuk de essentie van haar asielrelaas bewijst. Er kan haar dan ook niet meer verweten worden dat zij geen moeite doet om haar asielrelaas te staven met essentiële bewijzen. Ter terechtzitting legt verzoekster een voor eensluidende verklaarde vertaling neer van dit stuk.

De Raad stelt evenwel vast dat het door verzoekster neergelegde stuk een faxkopie betreft. Gekopieerde documenten zijn gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

2.10. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER